

KIRJE TOVERI DEMJAN BEDNYILLE

Kallis Demjan!

Kirjoitan Teille viivyteltyäni pitkän ajan. Teillä on oikeus moittia minua. Mutta Teidän on otettava huomioon, että minä olen tavaton laiskuri kirjeiden ja yleensä kirjeenvaihdon suhteen.

Kohdittain.

1. On erittäin hyvä, että Teillä on „iloinen mieliala“. „Maailman tuskan“ filosofia ei ole meidän filosofiamme. Pitäkööt tuskaa aikansa eläneet ja elämästä eroavat. Meidän filosofiamme on esittänyt melko sattuvasti amerikkalainen Whitman: „Me elämme ja meidän punainen veremme kiehuu käyttämättömien voimien tulesta“. Niin se on, Demjan.

2. „Pelkään pahoittavani mieliä, mutta terveyttäkin pitäisi hoitaa“, kirjoitatte Te. Minun neuvoni: on parempi pahoittaa parin kolmen asiakkaan mieltä kuin olla hoitamatta terveyttään taiteen kaikkien sääntöjen mukaan. Hoitakaa terveyttänne, hoitakaa, välttämättä hoitakaa terveyttänne. Olla pahoittamatta asiakkaiden mieltä — se vastaa hetken etuja. Loukata

heidän mieltään hiukkasen vakavan terveydenhoidon vuoksi — se vastaa jo pitempiaikaisia etuja. Opportunistit oikeastaan eroavatkin vastustajistaan siinä, että he asettavat ensinmainitut edut jälkimmäisten etujen yläpuolelle. Puhumattakin on selvää, että Te ette tule jäljittelemään opportunisteja.

3. „Kihlakuntakomiteoiden sihteereille tekemänne selostuksen * amnestiasävy ei ole vailla oveluutta“, kirjoitatte Te. Oikeammin olisi sanoa, että siinä on **politiikkaa**, joka yleensä puhuen ei sulje pois myöskään vissiä oveluutta. Olen sitä mieltä, että **sen jälkeen**, kun opposition johtohenkilöt on nujerrettu perusteellisesti, me, s.o. puolue, olemme velvollisia alentamaan äänensävyä opposition rivi- ja keskinkertaisiin jäseniin nähden helpottaaksemme heidän loitonemistaan opposition johtajista. Kenraalit jätetään vaille armeijaa — siinä koko juttu. Oppositiolla on puolueessa noin neljä- tai viisikymmentä tuhatta henkilöä; suurin osa heistä haluaisi hylätä johtajansa, mutta heitä häiritsee heidän oma itserakkautensa tai niiden Keskuskomitean eräiden kannattajien työkeys ja pöyhkeys, jotka neulanpistoillaan ärsyttävät opposition rivijäseniä ja jarruttavat siten heidän siirtymistään meidän puolellemme. Selostukseni „äänensävy“ on suunnattu sellaisia Keskuskomitean kannattajia vastaan. Siten, ja vain siten, voidaan lyödä oppositio hajalle, sen jälkeen kun sen johtajat on saatettu häpeään koko maailman nähden.

4. „Kunhan sato ei meitä pettäisi“, kirjoitatte Te. Se on jo hiukan meitä pettänyt. Kun viime vuonna saimme korjatuksi yli kahden miljardin seitsemänsadan

* Katso tämän osan s. 254—284. *Toim.*

miljoonan sadon (kokonaissato), niin tänä vuonna odotetaan saatavan 200 miljoonaa vähemmän. Se on tietenkin isku viennille. Kadon kohdanneita talouksia on tosin nyt viisi kertaa vähemmän kuin vuonna 1921, ja me voimme suoriutua tuosta vitsauksesta ilman erikoisia ponnistuksia omin voimin. Siitä voitte olla varma. Mutta isku on kuitenkin isku. Muuten, ei ole pahaa ilman hyvääkin. Olemme päättäneet käyttää hyväksemme talonpoikaiston herkistynyttä valmeutta tehdä kaikki, mikä suinkin on mahdollista, suojellakseen itsensä **tulevaisuudessa** kuivuuden varalta, ja me pyrimme käyttämään kaikin puolin hyväksi tuota valmeutta suorittaaksemme (yhdessä talonpoikaiston kanssa) päättäväisiä toimenpiteitä maanparannustöiden alalla, parantaaksemme maanviljelyskulttuuria j.n.e. Aiomme aloittaa työn muodostamalla kaikkein välttämättömimmän maanparannusvyöhykkeen alueella Samara—Saratov—Tsaritsyn—Astrakan—Stavropol. Tähän työhön myönnämme viitisen toista tai parikymmentä miljoonaa. Seuraavana vuonna ryhdymme käsiksi eteläisiin lääneihin. Se tulee olemaan vallankumouksen alkua maataloudessamme. Paikkakuntien väki sanoo, että talonpoikaisto tulee antamaan tarinokasta apua. Ellei ukkonen jyrähdä, ei maamieskään tee ristinmerkkiä. Kuivuuden vitsaus on näköjään ollut välttämätön maatalouden kohottamiseksi korkeammalle asteelle ja meidän maamme suojelemiseksi sään oikuilta ainiaaksi. Koltshak opetti meidät järjestämään jalkaväen, Denikin opetti muodostamaan ratsuväen ja kuivuus opettaa rakentamaan maatalouden. Sellaisia ovat historian tiet. Eikä siinä ole mitään epäluonnollista.

5. „Tulkaa käymään täällä“, kirjoitatte Te. Valittavasti en voi tulla. En voi, sillä ei ole aikaa. Neuvon Teitä järjestämään „käynnin Bakussa“ — se on välttämätöntä. Tiflis ei ole niin mielenkiintoinen, vaikka se ulkonaisesti onkin viehättävämpi kuin Baku. Ellette Te ole vielä nähnyt naftatornimetsää, niin Te „ette ole nähnyt mitään“. Olen varma, että Baku antaa Teille mitä runsainta aineistoa sellaisia helmiä varten kuin „Tjaga“⁵⁷.

Meillä Moskovassa ei edustajakokousten vaihe ole vielä mennyt ohi. Puheet ja keskustelu V kongressissa ovat tietenkin hyvä asia, mutta ne ovat oikeastaan vain virallinen puoli. Paljon mielenkiintoisampia ovat olleet ne ystävälliset keskustelut Lännen (ja samoin Idän) edustajien kanssa, joita me kaikki olemme täällä käyneet. Minulla oli pitkä keskustelu saksalaisten, ranskalaisten ja puolalaisten työläisten kanssa. Erinomaista vallankumouksellista „aineistoa“! Kaikesta näkyy, että siellä, Lännessä, yltyy viha, oikea vallankumouksellinen viha porvarillista järjestelmää kohtaan. Ilmielin kuuntelin heidän yksinkertaisia, mutta voimakkaita puheitaan heidän halustaan „järjestää vallankumous venäläiseen malliin“ omassa maassaan. He ovat uusia työläisiä. Sellaisia ei meidän kongresseissamme ole vielä ollut. Vallankumous ei vielä tietenkään ole kovin lähellä, mutta että asiat kehittyvät vallankumousta kohti — sitä ei voida epäillä. Minuun teki voimakkaan vaikutuksen vielä eräs piirre näissä työläisissä: lämmin ja voimakas, miltei äidillinen rakkaus meidän maattamme kohtaan ja syvällinen, rajaton usko meidän puolueemme oikeassa olemiseen, sen kykyyn ja

mahtavuuteen. Vielä hiljattain ilmenneestä epäuskosta ei ole jällellä muuta kuin muisto. Sekään ei ole sattuma. Se myös on merkki kasvavasta vallankumouksesta.

Niin se on, Demjan.

Mutta riittääköön toistaiseksi. Puristan lujasti kättänne.

Teidän *J. Stalin*

15. VII. 24.

Jutkaistaan ensi kertaa